

La Esperantisto.

Zeitschrift für die Freunde der Esperantosprache.

Herausgegeben unter der Mitwirkung des Dr. Esperanto (Dr. L. Zamenhof) von Chr. Schmidt, Vorstand des Welt-sprachevereins in Nürnberg.

Erscheint monatlich einmal.

Zu bestellen auf der Post und in der Buchhandlung von Heerdegen-Barbeck in Nürnberg.

Preis 1 Mark für das Vierteljahr (durch die Post 1.15 Mk.).

Anzeigen werden angenommen zu 20 Pfennig für die Petitzeile.

Gazeto por la amikoj de la lingvo Esperanto.

Sub la kunlaborado de Dr. Esperanto (Dr. L. Zamenhof) eldonata de Chr. Schmidt, prezidanto de la klubo mondlingva en Nürnberg.

Eliras unu fojon en la monato.

Oni povas aboni sur la poŝto kaj en la librejo de Heerdegen-Barbeck en Nürnberg.

Kosto 1 marko por ¼ de jaro (per la poŝto 1 marko 15 pf.).

Anoncoj estas akceptataj por 20 pfenigoj por la petitlinio.

Nr. 9.

Nürnberg, 30. Septembro 1890.

1. Jahrgang.

De la redakcio.

Komencante de la Nr. 10 nia gazeto transiras en la manojn de sinjoro L. Zamenhof. Tial de nun ĉio tuŝanta nian gazeton (kiel ekzemple leteroj, artikoloj, pagoj de abonado k. c. k. ĉ.) ĉio devas esti sendata al s-ro L. Zamenhof. (Adreso: Dr. L. Zamenhof à Varsovie, Russie). La kosto de la gazeto restas tiu sama kiel ĝis nun. La abonantoj, kiuj jam pagis por la venonta tempo al la redakcio, ricevados la gazeton akurate, sed ili nur estas petataj sendi al la nova eldonanto sian adreson kaj la sciigon ĝis kia tempo ili pagis la abonon kaj por kiom da ekzempleroj; ĉar de nun la nomoj de ĉiuj abonantoj estos presataj en la gazeto, por ke la veraj amikoj, kiuj efektive subtenas nian aferon, sciu unu pri la alia. En la gazeto baldaŭ estos faritaj kelkaj plibonigoj kaj pligrandigoj.

Pri la ŝanĝado de la lingvo internacia.

(Daŭrigo.)

Kelkaj preseraroj en la antaŭa numero de tiu gazeto kiel ankaŭ ŝanĝita opinio en unu punkto faras, ke mi permesas al mi tie ĉi kun iaj ŝanĝoj ripeti la unuan parton de Propono 1 & 3 kaj la ekzemplojn.

Propono 1 & 3. Ke la sistemo de konsonantoj plene liberiĝu je la superliteraj signetoj, mi volas fine anstataŭ ŝ kaj ĝ proponi du novajn literojn: x kaj q (aŭ por la lasta y). Mi nun kredas, ke la sono ĝ povas esti tute evitata kaj eble mi alian fojon penos montri je kia maniero, sed supozante ke ĝi restos en la lingvo, mi proponas por ĝi la literon q anstataŭ ĝ. X anstataŭos ŝ (= portugale).

Tio ĉi alportos jenajn ŝanĝojn en la vortaro: 1) En la vortoj kun ĝ oni ĉiam anstataŭigas tiun ĉi literon per q. Ekzemple **horloĝo, sonĝo, gentila, qi**. La malbelan ĝoj k. c.

Propono III: lo plej bela (ne belo) = das Schönste

4 Ekzemploj.

„Dua Libro“ de D-ro Esperanto, paĝ. 32. La pordo kontraŭe ankaŭ malfermis je l' vespero, sed tie ĉi estis mallume, almenaŭ en la antaŭa cambro — el interne aŭdernis musiko, kiu al la alilanda instruituno xajnis neesprimeble bela. Sed eble qi estis tiela nur en lia xajnevido, ĉar li trovis tie ĉion neesprimeble bela (aŭ belan). La mastro de l' alilanduno diris, ke li ne scias, kiu loĝas en la kontraŭa

domo, ke oni tie ne vidas ja ec unu personon, kaj pri la musiko — li trovas ĝin malbele enuiga. Lo estas tiel, kiel se unu ripetas pezon, kiu estas por li tro malfacila — ĉiam tia sama pezo. — P. 32. La floroj staris ankoraŭ en ilia antaŭa belezo. — P. 36. De ia skuldo tie ĉi ne povas ja tute esti parolo. — Mi tre gaŭdas pro via felico. — P. 35. Sur ĉiaj fingroj brilis ringoj kun diamantoj, kiuj ĉiaj estis veraj. — P. 34. Tio ĉi estas efektive cagrene — tio ĉi estas tute prudente — lo estis cagrene. — P. 35. Kiel tio ĉi estas eble! — P. 36. Lo ja estas multege mirinde. — P. 37. Cetero estis efektive mirinde — tion ĉi mi diras, kaj lo estas vere. — P. 38. Tio ĉi estis bone. P. 41. Sed la mondo jam estas tiela, kaj tiela qi restos. — P. 43 — tio ĉi estas tre danĝere. —

Mi konsentas kun D-ro Esperanto, ke oni ne devas tro tuĝe ŝanĝi la lingvon Esperanton. Tamen mi trovas bone, se la amikoj de la lingvo sin sciigos inter si pri siaj pensoj kaj proponoj tuŝante ĝian plibonigadon. La afero povos tiam esti bone pripensata. Tio estas des pli dezirinde tial, ke la vastigado de l' literaturo eble post mallonge postulos, ke la lingvo ricevu difinitan formon en ĝiaj plej gravaj partoj. — Ankaŭ estus bone, se en la batalado kun Volapük nia lingvo fariĝus neatakebla aŭ almenaŭ nevundebla. Ke ĝi venkos, al mi estis certe de l' unua tago, ke mi ĝin vidis. Ĝuste ĉar ĝiaj meritoj kaj bonajoj estas tiel grandaj, oni povas tiel ĉi libere kaj kurage paroli pri la malgrandoj malbonajoj. La fondo estas bona; tial ni esperu!

A. F. Rundstedt.

La virineto de l' maro.

(Daŭrigo.)

En la mezo de la granda salono batis alta fontano, ĝiaj radioj sin levadis ĝis la vitra kupolo de la plafono, tra kiu la suno lumis sur la akvo kaj la plej belaj kreskaĵoj, kiuj sin trovis en la granda baseno.

Nun ŝi sciis, kie li loĝas, kaj tie ŝi montradis sin ofte en vespero kaj en nokto sur la akvo; ŝi alnaĝadis multe pli proksime al la tero, ol kiel kuraĝus ia alia, ŝi eĉ sin levadis tra la tuta mallarĝa kanalo, ĝis sub la belega marmora bal-kono. Tie ŝi sidadis kaj rigardis la junan reĝidon, kiu pensis, ke li sidas sola en la klara lumo de la luno.

Ofte en vespero ŝi vidadis lin forveturantan sub la sonoj de muziko en lia belega ŝipeto ornamita per flagoj; ŝi rigardadis tra la verdaj kanoj, kaj se la vento kaptadis ŝian

longan blankan vualon kaj ju ŝin vidis, li pensis, ke ĝi estas cigno, kiu disvastigas la flugilojn.

Ofte en la nokto, kiam la fiŝistoj kaptadis fiŝojn sur la maro ĉe lumo de torĉoj, ŝi aŭdadis, ke ili rakontas multon da bona pri la juna reĝido, kaj ŝi ĝojadis, ke ŝi savis al li la vivon, kiam li preskaŭ sen vivo estis pelata de la ondoj, kaj ŝi ekmemoradis, kiel firme lia kapo ripozis sur ŝia brusto kaj kiel kore ŝi lin kisis. Pri tio ĉi li nenion sciis, li ne povis eĉ sonĝi pri ŝi.

Ciam pli kaj pli kreskis ŝia amo al la homoj, ĉiam pli ŝi deziris povi sin levi al ili kaj vivi inter ili, kaj ilia mondo ŝajnis al ŝi multe pli granda ol ŝia. Ili ja povas flugi sur ŝipoj trans la maron, sin levi sur la altajn montojn alte super la nubojn, kaj la landoj, kiujn ili posedas, sin etendas kun siaj arbaroj kaj kampoj pli malproksime, ol ŝi povas atingi per sia rigardo. Multon ŝi volus scii, sed la fratinoj ne povis doni al ŝi respondon je ĉio, kaj tial ŝi demandadis pri tio la maljunan avinon, kiu bone konis la pli altan mondon, kiel ŝi nomadis la landojn super la maro.

„Se la homoj ne dronas“, demandis la virineto de l' maro, „ĉu ili tiam povas vivi eterne, ĉu ili ne mortas kiel ni tie ĉi sur la fundo de l' maro?“

„Ho jes“, diris la maljunulino, „ili ankaŭ devas morti, kaj la tempo de ilia vivo estas ankoraŭ pli mallonga ol de nia. Ni povas atingi la aĝon de tricent jaroj, sed kiam nia vivo ĉesigas, ni turniĝas en ŝaŭmon kaj ni ne havas tie ĉi eĉ tombon inter niaj karaj. Ni ne havas senmortan animon, ni jam neniam revekiĝas al vivo, ni similas je la verda kreskaĵo, kiu, unu fojon detranĉita, jam neniam pli povas reviviĝi. Sed la homoj havas animon, kiu vivas eterne, kiam la korpo jam refariĝis tero. La animo sin levas tra la etero supren, al la brilantaj steloj! Tute tiel kiel ni nin levas el la maro kaj rigardas la landojn de la homoj, tiel ankaŭ ili sin levas al nekonataj belegaj lokoj, kiujn ni neniam povos vidi.“

„Kial ni ne ricevis senmortan animon?“ malĝoje demandis la virineto de l' maro. „Kun plezuro mi fordonus ĉiujn centojn da jaroj, kiujn mi povas vivi, por nur unu tagon esti homo kaj poste preni parton en la ĉiela mondo!“

„Pri tio ĉi ne pensu!“ diris la maljunulino, „nia sorto estas multe pli feliĉa kaj pli bona ol la sorto de la homoj tie supre!“

„Sekve mi mortos kaj disfluigos kiel ŝaŭmo sur la maro, mi jam ne aŭdadus la muzikon de la ondoj, ne vidadus pli la belajn florojn kaj la luman sonon! Ĉu mi nenion povas fari por ricevi eternan animon?“

„Ne!“ diris la maljunulino, „nur se homo vin tiel ekamus, ke vi estus por li pli ol patro kaj patrino, se li alligiĝus al vi per ĉiuj siaj pensoj kaj sia amo kaj petus ke la pastro metu lian dekstran manon en la vian kun la sankta promeso de fideleco tie ĉi kaj ĉie kaj eterne, tiam lia animo transfluus en vian korpon kaj vi ankaŭ ricevus parton en la feliĉo de la homoj. Li donus al vi animon kaj retenus tamen ankaŭ sian propran. Sed tio ĉi neniam povas fariĝi! Ĝuste tion, kio tie ĉi en la maro estas nomata bela, vian voston de fiŝo, ili tie supre sur la tero trovas malbela. Ĉar mankas al ili la ĝusta komprenado, tie oni devas havi du malgraciajn kolonojn, kiujn ili nomas piedoj, por esti nomata bela!“

La virineto de l' maro ekĝemis kaj rigardis malĝoje sian fiŝan voston.

„Ni estu gajaj!“ diris la maljunulino „ni saltadu kaj dancadu en la tricent jaroj kiujn la sorto al ni donas; ĝi estas certe sufiĉa tempo, poste oni tiom pli senzorge povas ripozi. Hodiaŭ je l' vespero ni havos balon de kortego!“

Kaj ĝi estis efektive belega, kiun oni sur la tero neniam vidas. La muroj kaj la plafono de la granda salono estis de dika sed travidebla vitro. Multaj centoj da gran-

degaj konkoj, ruĝaj kiel rozoj kaj verdaj kiel herbo, staris en vicoj sur ĉiu flanko kun blue brulanta flamo, kiu lumigis la tutan salonon kaj tralumis eĉ tra la muroj, tiel ke la maro ĉirkaŭe estis tute plena je lumo. Oni povis bone vidi ĉiujn la sennombrajn fiŝojn, grandajn kaj malgrandajn, kiel ili alnaĝadis al la vitraj muroj; sur unuj la skvamoj ŝajnis purpuraj, sur aliaj ili brilis kiel oro kaj argento.

En la mezo tra l' salono fluis larĝa kvieta rivero, kaj sur ĝi dancis la viroj kaj virinetoj de l' maro laŭ sia propra dolĉa kantado. Tiel belajn voĉojn la homoj sur la tero ne havas. La plej juna reĝidino kantis la plej bele, oni aplaŭdadis al ŝi, kaj por unu momento ŝi sentis ĝojon en la koro, ĉar ŝi sciis, ke ŝi havas la plej belan voĉon en la maro kaj sur la tero. Sed baldaŭ ŝi denove komencis pensadi pri la mondo supra. Ŝi ne povis forgesi la belan reĝidon kaj sian doloron, ke ŝi ne havas senmortan animon kiel li. Tial ŝi elŝteligis el la palaco de sia patro, kaj dum interne ĉio kantadis kaj ĝojadis, ŝi sidis malgaja en sia ĝardeneto. Tiam subite ŝi ekaŭdis la sonon de korno penetrantan al ŝi tra la akvo, kaj ŝi ekpensis: „nun li kredeble ŝipas tie supre, li, kiun mi amas pli ol patron kaj patrino, li, al kiu mi pendas per ĉiuj miaj pensoj kaj en kies manon mi tiel volonte metus la feliĉon de mia vivo. Ĉion mi riskos por akiri lin kaj senmortan animon! Dum miaj fratinoj dancas en la palaco de mia patro, mi iros al la mara sorĉistino. Ĝis hodiaŭ mi ĉiam sentis teruron antaŭ ŝi, sed eble ŝi povas doni al mi konsilon kaj helpon.“

La reĝidino eliris el sia ĝardeneto kaj rapidis al la bruanta akvoturnejo, post kiu loĝis la sorĉistino. Sur tiu ĉi vojo ŝi antaŭe neniam iris; tie kreskis nenia floro, nenia herbo, nur nuda griza sabla tero sin etendis ĝis la akvoturnejo, kie la akvo ŝaŭme batadis, turniĝante kiel bruantaj radoj muelaj, kaj ĉion, kion ĝi kaptadis, ĝi tiregadis kun si en la profundegon. Inter tiuj ĉi ĉion ruinigantaj akvaj turnaĵoj la reĝidino devis trapaŝi por atingi la teraĵon de la sorĉistino, kaj tie ŝi devis ankoraŭ longe iri sur varma ŝanceliganta ŝlimo, kiun la sorĉistino nomadis sia torfaĵo. Post tiu staris ŝia domo en la mezo de stranga arbaro. Ĉiuj arboj kaj arbetoj estis polipoj, duone besto duone kreskaĵo, ili elrigardis kiel centkapaj serpentoj, kiuj kreskis el la tero; ĉiuj branĉoj estis longaj ŝlimaj brakoj kun fingroj kiel fleksaj vermoj, kaj ĉiu membro sin movadis, de la radiko ĝis la plej alta supro. Ĉion, kion ili povis en la maro kapti, ili ĉirkaŭvolvadis fortike por jam neniam ĝin ellasi. La malgranda reĝidino kun teruro haltis antaŭ tiu ĉi arbaro; ŝia koro batis de timo; ŝi jam estis preta iri returne, sed ŝi ekpensis pri la reĝido kaj pri la akirota homa animo kaj fariĝis denove kuraĝa. Siajn longajn, libere defalantajn harojn ŝi alligis fortike ĉirkaŭ la kapo, por ke la polipoj ne povu per tio ĉi sin ekkapti, la ambaŭ manojn ŝi almetis kruce al la brusto kaj rapide iris antaŭen, kiel fiŝo rapidanta tra la akvo, inter la teruraj polipoj, kiuj etendadis post ŝi siajn fleksajn brakojn kaj fingrojn. Ŝi rimarkis, kiel ĉiu el ili objekton unu fojon kaptitan tenis forte per centoj da malgrandaj brakoj kiel per feraj ligiloj. Homoj pereintaj en la maro kaj falintaj al la fundo elrigardadis kiel blankaj ostaroj el la brakoj de la polipoj. En la brakoj ili tenis partojn de ŝipoj kaj kestojn, ostarojn de bestoj surteraj kaj, kio ŝajnis al la reĝidino la plej terura — virineton de l' maro, kiun ili estis kaptintaj kaj sufokintaj.

Jen ŝi venis al granda, preskaŭ ĉie kovrita de ŝlimo, placo en la arbaro, kie grandaj grasaj maraj serpentoj sin volvadis kaj montradis sian abomenan blankflavan ventron. En la mezo de l' placo staris domo, konstruita el la blankaj ostoj de homoj pereintaj en la maro; tie sidis la sorĉistino de l' maro kaj manĝigadis testudon el sia buŝo, kiel la homoj donas sukeron al kanarieto. La malbelajn grasajn serpentojn

de l' maro ŝi uomadis siaj amataj kokidoj kaj lasis ilin ludi sur sia granda sponga brusto.

„Mi jam scias, kion vi volas!“ diris la sorĉistino, „tre malsaĝe! Tamen via volo estos plenumita, ĉar ĝi ĵetos vin en malfeliĉon, mia bela reĝidineto. Vi volus liberiĝi de via fiŝa vosto kaj por tio havi du trabojn por la irado kiel la homoj, por ke la juna reĝido enamigu en vin kaj vi ricevu lin kaj senmortan animon!“ Ĉe tio ĉi la sorĉistino ridis tiel laŭte kaj malbele, ke la testudo kaj la serpentoj falis sur la teron. „Vi ne povis veni en pli oportuna tempo. Morgaŭ post la leviĝo de l' suno mi jam ne povus al vi helpi ĝis ree pasus jaro. Mi kuiras al vi trinkaĵon, kun kiu vi ankoraŭ antaŭ la leviĝo de l' suno devas naĝi al la tero, sidiĝi sur la bordo kaj eltrinki la trinkaĵon; tiam via fiŝa vosto turniĝos en tion, kion la homoj nomas graciaj piedoj, sed ĝi doloras, ĝi estos al vi kiel se akra glavo vin tranĉus. Ĉiuj, kiuj vin vidos, diros ke vi estas la plej bela homa estaĵo, kiun ili vidis. Restos al vi via facila flugetanta irado, neniam dancistino povos flirtadi tiel gracie kiel vi, sed ĉe ĉiu paŝo, kiun vi faros, vi sentos kiel vi paŝus sur akran tranĉilon. Se vi volas ĉion ĉi elteni, tiam mi al vi helpos!“

„Jes!“ diris la virineto de l' maro kun tremanta voĉo kaj pensis pri la reĝido kaj pri la ricevota animo.

„Sed memoru“, diris la sorĉistino, „se vi unu fojon fariĝis homo, vi jam neniam pli povas refariĝi virineto de l' maro! vi jam neniam pli povos sin mallevi tra la akvo al viaj fratinoj kaj al la palaco de via patro, kaj se vi ne akiros la amon de la princo, tiel ke li pro vi forgesu patron kaj patrinon, alligiĝu al vi per ĉiuj siaj pensoj kaj ordonu al la pastro ke tiu metu viajn manojn en la liajn tiel ke vi fariĝu edzo kaj edzino, tiam vi ne ricevos senmortan animon! Je l' unua mateno post lia edziĝo kun alia via koro disŝiriĝos kaj fariĝos ŝaŭmo sur la maro.“

„Mi ĝin volas!“ diris la virineto de l' maro kaj ŝi estis pala kiel la morto.

„Sed vi devas ankaŭ pagi al mi!“ diris la sorĉistino, „kaj ne malmulton mi postulas. Vi havas la plej belan voĉon el ĉiuj tie ĉi sur la fundo de l' maro, per ĝi vi esperas tie ensorĉi la reĝidon, sed la voĉon vi devas doni al mi. La plej bonan, kion vi posedas, mi volas ricevi por mia kara trinkaĵo! Mian propran sangon mi ja devas doni por ĝi, por ke la trinkaĵo fariĝu akra kiel glavo aŭbaŭflanke tranĉanta!“

„Sed se vi prenos de mi mian voĉon“, diris la virineto de l' maro, „kio do tiam restos al mi?“

„Via bela eksteraĵo“, diris la sorĉistino, „via flugetanta irado kaj viaj parolantaj okuloj, per kiuj vi jam povas malsaĝigi homan koron. Nu, ĉu vi perdis la kuraĝon? Eletendu vian malgrandan langon, kaj mi detranĉos ĝin por mia peno kaj vi ricevos la karan trinkaĵon!“

„Ĝi fariĝu!“ diris la virineto de l' maro, kaj la sorĉistino metis la kaldronon, por kuiru la sorĉan trinkaĵon. „Pureco estas duono de vivo!“ ŝi diris kaj elfrotis la kaldronon per la serpentoj, kiujn ŝi kunligis en unu tuberon. Poste ŝi gratis al si mem la bruston kaj engutigis en la kaldronon sian nigran sangon. La vaporo formis la plej strangajn figurojn, tiel ke estis terure ilin vidi. Ĉiun momenton la sorĉistino metis novajn objektojn en la kaldronon, kaj kiam ĝi komencis bone boli, estis tute kiel se plorus krokodilo. Fine la trinkaĵo estis preta; ŝi elrigardis kiel la plej klara akvo.

„Jen ricevu ĝin!“ diris la sorĉistino kaj detranĉis al la virineto de l' maro la langon; la virineto nun jam estis muta, povis jam nek kanti nek paroli.

„Se la polipoj volos vin kapti, kiam vi iros returne tra mia arbaro“, diris la sorĉistino, „sprucu sur ilin nur unu solan guton de tiu ĉi trinkaĵo, tiam iliaj brakoj kaj fingroj disfalos en mil pecojn!“ Sed tion ĉi la reĝidino ne bezonis, la po-

lipoj timigite sin retiris de ŝi, kiam ili vidis la brilantan frinkajon, kiu lumis en ŝia mano kiel radianta stelo. Tiel ŝi baldaŭ pasis la arbaron, la marĉon kaj la akvoturnejon.

Ŝi povis vidi la palacon de sia patro; la torĉoj en la granda salono de dancado estis estingitaj; tie certe jam ĉiuj dormis, tamen ŝi ne kuraĝis iri al ili nun, kiam ŝi estis muta kaj la koro volis disŝiriĝi al ŝi de malĝojo; ŝi ensteliĝis en la ĝardenon, derompis floron de la bedoj de ĉiuj siaj fratinoj, ĵetis al la palaco milojn da kisoj per la fingroj kaj leviĝis tra la mallume-blua maro supren.

La suno ankoraŭ ne estis leviĝinta, kiam ŝi ekvidis la palacon de la reĝido kaj supreniris sur la belega marmora ŝtuparo. La luno lumis mirinde klare. La malgranda virineto de l' maro eltrinkis la brule akran trinkaĵon, kaj estis al ŝi kiel se ambaŭakra glavo trairus tra ŝia delikata korpo, ŝi perdis la konscion kaj falis kiel mortinta. Kiam la suno eklumis super la maro, ŝi vekigis kaj sentis fortan doloron, sed rekte antaŭ ŝi staris la aminda juna reĝido, kiu direktis sur ŝin siajn okulojn nigrajn kiel karbo, tiel ke ŝi devis mallevi la siajn, kaj tiam ŝi rimarkis, ke ŝia fiŝa vosto perdis kaj ŝi havis la plej graciajn malgrandajn blankajn piedetojn, kiujn bela knabino nur povas havi. Sed ŝi estis tute nuda, kaj tial ŝi envolvis sin en siajn densajn longajn harojn. La reĝido demandis kiu ŝi estas kaj kiel ŝi venis tien ĉi, kaj ŝi ekrigardis lin per siaj mallumebluaj okuloj kviete sed ankaŭ tiel malgaje, ĉar paroli ŝi ja ne povis. Tiam li prenis ŝian manon kaj kondukis ŝin en la palacon. Ĉe ĉiu paŝo, kiun ŝi faris, estis al ŝi, kiel la sorĉistino antaŭdiris, kiel se ŝi paŝus sur akrajn pinglojn kaj tranĉilojn, sed ŝi elportadis ĝin volonte. Sub la mano de la reĝido ŝi supreniris facile kiel akva veziko sur la ŝtuparo, kaj li kaj ankaŭ ĉiuj aliaj admiris ŝian graciajn flugetantan iradon.

Multekostaj vestoj el silko kaj muslino estis nun donitaj al ŝi, en la palaco ŝi estis la plej bela el ĉiuj, sed ŝi estis muta, povis nek kanti nek paroli. Belaj sklavinoj, vestitaj en silko kaj oro, eliradis kaj kantadis antaŭ la reĝido kaj liaj gepatroj. Unu kantis pli agrable ol ĉiuj aliaj, kaj la reĝido aplaudis kaj ridetis al ŝi; tiam la virineto de l' maro fariĝis malĝoja, ŝi sciis, ke ŝi mem kantis multe pli bele. „Ho!“ ŝi diris al si mem, „se li nur sciis, ke por esti ĉe li mi fordonis je eterne mian voĉon!“

Jen la sklavinoj ekdancis belegajn flugetajn dancojn sub la plej bela muziko; tiam la virineto de l' maro levis siajn belajn blankajn brakojn, stariĝis sur la pintoj de l' fingroj de l' piedoj kaj ekflugetis sur la planko, dancante kiel ankoraŭ neniu dancis. Ĉe ĉia movo ŝia beleco pli multe elmontriĝadis, kaj ŝiaj okuloj parolis pli interne kaj pli profunde al la koro, ol la kantado de la sklavinoj.

Ĉiuj estis ensorĉitaj de ĝi, aparte la reĝido, kiu nomis la reĝidineton lia amata trovitino, kaj ŝi dancis senhalte, kvankam ĉiufoje, kiam ŝia piedo tuŝis la plankon, ŝajnis al ŝi, kiel ŝi ekpaŝus sur akran tranĉilon. La reĝido diris, ke ŝi estu ĉiam apud li, kaj ŝi eĉ ricevis la permeson dormi sur velura kuseno antaŭ lia pordo.

Li lasis fari al ŝi viran vestaĵon, por ke ŝi povu akompanadi lin ankaŭ sur ĉevalo. Ili rajdadis tra la bonodoraj arbaroj, kie la verdaj branĉoj tuŝadis iliajn ŝultrojn kaj la birdetoj kantadis inter la freŝaj folioj. Ŝi levadis sin kun la reĝido sur la altajn montojn, kaj kvankam ŝiaj graciaj piedetoj sangadis, ŝi tamen ridadis je tio ĉi kaj sekvadis lin ĝis ili ekvidadis la nubojn preterflugantaj profunde sub ili, kiel se ĝi estus amaso da birdoj iranta al la fremdaj landoj.

En domo en la palaco de l' reĝido ŝi iradis, kiam en la nokto la aliaj dormis, sur la larĝan marmoran ŝtuparon kaj malvarmigadis siajn brulantajn piedojn en la malvarma akvo de l' maro kaj tiam ŝi peusadis pri siaj parencoj en la profundaĵo.

En unu nokto ŝiaj fratinoj venis, reciproke tenante sin per la brakoj; ili kantis, naĝante super la akvo, tre malgajajn melodiojn. Ŝi faris al ili signon, kaj ili ŝin rekonis kaj rakontis, kiel profunde ŝi ilin ĉiujn malĝojigis. De tiu tempo ili vizitadis ŝin ĉiun nokton, kaj en unu nokto ŝi rimarkis en granda malproksimeco la maljunan avinon, kiu jam de tre longa tempo ne estis sin levinta al la supraĵo de l' maro, kaj la reĝon de l' maro kun sia krono sur la kapo. Ili etendis al ŝi la manojn, sed ambaŭ ne kuraĝis veni tiel proksime al la tero kiel la fratinoj.

De tago al tago la reĝido ŝin ĉiam pli ekamadis, li amis ŝin kiel oni povas nur ami bonan belan infanon, sed fari ŝin reĝino tio ĉi neniam venis al li en la kapon, kaj tamen ŝi ja devis fariĝi lia edzino, ĉar alie ŝi ne ricevus senmortan animon, sed devus en la mateno de lia edziĝo fariĝi ŝaŭmo sur la maro.

„Ĉu vi ne amas min pli ol ĉiun?“ kvazaŭ paroladis la okuloj de la reĝidineto, kiam li ŝin prenadis en siajn brakojn kaj kisadis ŝian belan frunton.

„Jes, vin mi amas la plej multe!“ diris la reĝido, „ĉar vi havas la plej bonan koron, vi estas al mi la plej multe aldonita kaj vi estas simila je unu juna knabino, kiun mi unu fojon vidis sed jam kredeble neniam revidos. Mi estis sur ŝipo, kiu rompiĝis; la ondoj alpelis min al tero proksime de sankta preĝejo, en kiu multaj junaj knabinoj faris la meson. La plej juna el ili trovis min tie sur la bordo kaj savis al mi la vivon; nur du fojojn mi ŝin vidis. Ŝi estus la sola knabino, kiun mi povus ami en tiu ĉi mondo, sed vi estas simila je ŝi, vi preskaŭ forpremas ŝian figuron en mia animo. Ŝi apartenas al la sankta preĝejo, kaj tial vin sendis al mi mia bona feliĉo; neniam ni disiĝos unu de la alia!“

„Ha, li ne scias, ke mi savis al li la vivon!“ pensis la reĝidineto, „mi portis lin trans la maro al la arbaro, kie staras la preĝejo; mi rigardis lin post la ŝaŭmo kaj atendis, ĉu ne venos al li ia homo. Mi vidis la belan knabinon, kiun mi amas pli ol min!“ La virineto de l' maro profunde ĝemis,

plori ŝi ne povis. „La knabino apartenas al la sankta preĝejo“, li diris, neniam ŝi elvenos en la mondon, ili neniam renkontos unu la alian, mi estas apud li, mi vidas lin ĉiutage, mi lin fleĝos, mi lin amos, mi oferos al li mian vivon!“

Sciigoj al la provizora administra komitato de l' Ligo.

La rondeto de Esperantistoj en J — V aligis al la Ligo kaj pagis por unu jaro kalkulante de la 1. Julio 12 rublojn.

La klubo en Schalke alportis al la kaso de l' Ligo por la monatoj Junio, Julio kaj Augusto 12 markojn.

Koran dankon!

Sinjoro H. Zeidler en Kalthof aliĝis al la klubo Esperantista en Nürnberg kaj sendis 1 markojn 20 pfenigojn kiel enporton por la monatoj Oktobro ĝis Marto.

Koran dankon!

Bibliografio.

Plena lernolibro de la lingvo internacia de dro. Esperanto por Bohemioj skribis Fr. U. L. — Pardubicich. Tiskem-firmy F. Hoblick. — Nakladem vlastnim.

Kondukanto internacia de l' Interparolado kun modeloj de leteroj. Ellaboris A. Grabowski. Tiu ĉi verko estas trarigardita de Dro. Esperanto. Librejo de Heerdegen-Barbeck en Nürnberg. Kosto 60 pfenigoj.

Vortaro hebrea-internacia kun plena gramatiko, ellaboris David Gurevič en Bialaja-Cerkov, gub. Kiew. La kosto por rusujo estas tri poŝtsignoj kaj por alilandoj unu franko.

Anoncoj.

Funebra sciigo.

Kun profunda doloro mi sciigas la amikojn internaciajn, ke je la 8. Septembro 1890 mortis

Sinjoro L. Einstein,
komercisto kaj verkisto,

unu el la plej varma amiko de nia afero en Germanujo.

Chr. Schmidt en Nürnberg.

Riĉard Geoghegan

en Birkenhead, Anglujo,

instruas senpage lingvon „Esperanto“ kaj per lingvo „Esperanto“ ankaŭ lingvojn anglan, hindan kaj cinan.

Senpage instruas la lingvon Esperantan Vladimir Vladimirovič de Majnov en S. Peterburg.

G. Zechmeyer en Nürnberg.

Plej granda komerco de la poŝtsignoj.

Ĉiuj kasitaj poŝtsignoj estas aĉetataj kaj ŝanĝataj.

Alle gebrauchten Briefmarken werden gekauft und umgetauscht.

Speziala instruado

de

LIBROTENADO

kaj komercaj kalkuloj

per korespondado en lingvoj: rusa kaj internacia. La rekompenco estas tre modera. Prospektojn kaj provajn leterojn mi sendas al ĉiu, kiu sendos al mi unu poŝtsignon (de ĉia lando).

Mia adreso estas:

Julius Levik

Belaja-Cerkow (Kiev).